

Sygn. akt: I C 18/22 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sławomir Szubstarski
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 kwietnia 2022 r. w K.

na podstawie art. 339§1 k.p.c.

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko S. W.

o zapłatę

I. powództwo oddała.

I C 18/22

UZASADNIENIE

Powód C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. W. kwoty 671,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż pozwaną oraz (...) S.A. (pożyczkodawca) łączyła umowa pożyczki, na podstawie której pożyczkodawca udostępniła pozwanej środki pieniężne na warunkach określonych w umowie. Pozwana miała nie wywiązać się z przyjętego na siebie zobowiązania, i wobec nie regulowania kwot w wysokościach i terminach ustalonych w umowie pożyczki pożyczkodawca wypowiedział mu umowę. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 08 września 2017 r. (...) S.A. zbył na rzecz GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, który to kolejną umową z dnia 25 stycznia 2018 r. przelał nabytą wierzytelność powodowi.

Zdaniem powoda istnienie wierzytelności oraz roszczenia wobec pozwanej polegającego na obowiązku zapłaty kwoty 671 zł (259,84 zł należności głównej, plus 263,35 zł kosztów udzielenia pożyczki, plus 147,81 zł odsetek za opóźnienie) dowodzi przedłożony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...).

Pozwana S. W. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 stycznia 2018 r. G. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności. Z wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wynika, że umowa dotyczyła kwoty 671 zł, stwierdzonej dokumentem nr (...), zapisanej na dane pozwanej.

(dowód: umowa k. 8, 18- 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał istnienia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki, ani jej nabycia od pożyczkodawcy. Powód nie przedstawił bowiem jakichkolwiek dokumentów potwierdzających fakt zawarcia przez pożyczkodawcę z pozwaną umowy pożyczki. Powód nie przedłożył również dowodu wypłacenia pozwanej kwoty pożyczki czyli dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy. Nie przedłożył również dowodu na to, że jego poprzednik G. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego, w związku z tym nie można również przyjąć, że powód udowodnił nieprzerwany ciąg cesji dochodzonej pozwem wierzytelności.

W związku z powyższym przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 25.01.2018 r. zawarta pomiędzy C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. a G. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Zgodnie z § 1 pkt 1 w/w umowy wierzytelności, które stanowiły przedmiot cesji miały zostać wymienione w załączniku nr 1 do umowy, który został sporządzony w formie papierowej. Do pozwu dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika umowy przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r.” W. ten nie jest dokumentem, który może stanowić podstawę uznania, że powód udowodnił zakup wierzytelności objętej pozwem. Dodatkowo trudno zweryfikować czy wydruk jest wykonany z wskazanego w umowie załącznika.

Dopiero wykazanie istnienia długu wobec wierzyciela pierwotnego i wykazanie wysokości tej wierzytelności może stanowić podstawę do uwzględnienia pozwu, przy jednoczesnym wykazaniu przez powoda umowami cesji, iż jego poprzednik nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego zgodnie z treścią art. 509 § 1 kc.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 5), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu istnienia wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci

wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanego nie stanowi z całą pewnością zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 6). Brak dowodu doręczenia go pozwanej.

Na marginesie zwrócić należy również uwagę, że w okolicznościach wskazanych w uzasadnieniu można założyć, że umowa pożyczki miała zostać zawarta z konsumentem, a brak umowy pożyczki nie pozwala chociażby na zbadanie, czy wierzytelności nią objęte uległy przedawnieniu (art. 117 § 2 kc), na co wskazywałaby podana przez powoda w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 8) data zawarcia umowy.

Jak wskazano wyżej, ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanej, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 kc obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było przyjąć, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeniom powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.